

Joan Obrador

Enguany les II Jornades de Cinema i Filosofia se centren en un tema que ha interessat la filosofia des de l'inici: l'Amor. Si qualcú ho posa en dubte, només ha de llegir *El banquet* de Plató i pensar què és això tan estrany que anomenam "Amor". Aquest sentiment, per a Plató, és una via privilegiada per assolir el coneixement; i, més enllà del platonisme, és una necessitat absoluta de *transcendir*. L'Amor és allò tan misteriós que ens llança a la recerca de l'altre, ja sigui per trobar el seu cos i fruit amb ell o trobar el seu esperit i gaudir amb la

seva complicitat més profunda. L'Amor té mil rostres... enguany només en contemplarem cinc, d'ells.

Les dues primeres pel·lícules són diverses tant pel que es refereix al contingut com pel gènere a què pertanyen cadascuna d'elles: *King Kong* constitueix, a la vegada, una de les grans fites en el cinema de terror, i una recreació de l'etern mite de l'amor entre la bella i la bèstia. *Casablanca...* Què es pot dir de nou sobre l'amor entre el Bogart i la Bergman al Rick's Cafè? Tal vegada res. Simplement reivindicar la seva vigència, perquè ens diu dues grans veritats: l'autèntic amor exigeix la pèrdua i la memòria de l'ésser estimat, perquè el temps, com una llei inexorable, sempre ens farà oblidar

aquell profund sentiment que ens fa creure que només existeix al món Ella/Ell. L'amor pot arribar a exigir-nos el màxim sacrifici: condemnar-nos a la solitud pel bé de l'amat/ada. *The Crying Game* ens mostra que l'autèntic Amor pot aparèixer en els llocs més inversemblants. El protagonista, davant del sofriment de la seva víctima, patirà una mena de síndrome d'Estocolm però a l'inrevés: serà ell qui s'identificarà amb els desitjos de la víctima. Anirà a cercar la seva amada amb la intenció de prendre cura de la seva vida, sigui la que sigui... I a pesar de dur-se'n el desencís més dur que podia imaginar-se, li prometrà que no l'abandonarà mai. ¿Pot existir major amor cap a un amic, ja mort, que carregar-se les culpes que a un no li corresponen, per tal d'impedir que maltractint la seva estimada? *Dublineses* reflexiona sobre la importància que té l'Amor per a una vida humana autèntica. Un pot tenir la sensació que aquesta magnífica obra d'arquitectura cinematogràfica, només és una excusa perquè Gabriel pugui fer el seu monòleg final. Les petites disputes familiars, els grans conflictes ideològics (encara som a Irlanda), no són res davant de la imminència de la mort. "La neu hi cau per a tots de la mateixa manera: sobre els caps dels vius i damunt les tombes". I res ens pot salvar de la nostra condemna: la consciència obsessiva de la nostra finitud. "És millor anar-se'n impudicament amb l'eufòria d'una passió desmesurada que anar-se'n apagant poc a poc..." A pesar de tot, l'única redempció possible la tenim al nostre abast: estimar i ser estimats. Però és tan difícil aconseguir-ho... Gairebé impossible, perquè *l'amor de la nostra vida* ens va fugir de les mans sense adonar-nos-en o l'ha *sepultat la neu*. Acabarem el cicle amb *Noches Blancas* de L. Visconti, film de 1958, protagonitzat per Marcello Mastroianni i Maria Schell, basat en el conte de Fiodor Dostoievsky. □

